

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

21 FEBRUARIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 08 (889) † ANUL 18

MÂNDRIA ȘI SMERENIA

Mândria este o adevărată catastrofă spirituală, care distruge tot ce omul a putut câștiga prin cele mai mari eforturi. Mândria a prăbușit pe Lucifer din cer, iar Adam din mândrie a pierdut Raiul. De aceea, se spune în popor că „trufia este trâmbița căderii”. Trufia, aroganța sunt înrădăcinate în firea veche și sunt alimentate de creșterea personalității și a avuției personale. Firea cea nouă dorește să fie cât mai asemănătoare cu Hristos, Care a fost „blând și smerit cu inima”. Cel ce ne arată calea spre cer nu este nici înger, nici prooroc, nici filozof lumesc, ci Fiul lui Dumnezeu, Care „chip de rob luând, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte de cruce”. Smerita cugetare sau umilința constituie trăsătura cea mai luminoasă a credinciosului adevărat. Această calitate o aveau Sfinții care, în ciuda darurilor și virtuților frumoase, nu se laudau niciodată și se socoteau mereu nevrednici. Numai având o astfel de smerenie, văzându-ne micimea noastră în fața măreției lui Dumnezeu, suntem pe adevăratul drum al mântuirii. Pentru a ne numi „creștini” trebuie să avem aceleași simțiri, aceeași comportare ca Hristos, dar și podoaba aleasă a sufletului, smerenia, care este conștiința nevredniciei personale și nevoia de a te rezema pe aproapele tău. Nici o pricină de îngâmfare să nu avem. Referitor la viață, astăzi suntem, iar mâine vom fi pământ și cenușă. Cu privire la merite, ele sunt daruri de la Stăpânul, precum zice Apostolul: „Ce ai tu pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te făleşti, ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4, 7). După cum mândria este începutul oricărui păcat, tot așa smerenia este temelie tuturor virtuților. Ea este virtutea specifică a tuturor acelor care s-au identificat întru totul cu Hristos. Nimic nu-l rănește mai mult pe Satana ca virtutea smereniei, pe calea căreia putem ajunge la cer, de unde el a căzut. Diavolul se teme de cel smerit, fiindcă, după Sfântul Ioan Gură de Aur, „smerenia face din om înger și-i înalță sufletul spre cer”. Putem noi fi în stare să trecem prin umilințele pe care Dumnezeu ni le cere, ca peste niște aspecte care nu au importanță și care nu întunecă adevărul? Nu putem s-o facem? Înseamnă că nu iubim virtutea umilinței. Este minunat să fim încredințați că prin noi înșine nu suntem nimic și că tot darul desăvârșit vine de la Împăratul cerurilor, încât putem mărturisi cu Apostolul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt” (1 Corinteni 15, 10). Cel ce are smerenie nu se socotește mai drept decât semenii, ci lucrează cu frică la mântuirea sa. Dacă avem smerenie, rugăciunile noastre vor fi ascultate ca ale vameșului și viața noastră va fi plină de roade binecuvântate, spre slava lui Dumnezeu și spre folosul celor din jur și al societății în care trăim. Prin smerenie ne vom da seama că viața noastră este o clipă față de veșnicia lui Dumnezeu, dar această clipă ne este dată pentru a realiza în lume ceva din Legea eternă a Ziditorului. Oricât am realiza, trebuie să ne socotim „slugi netrebnice”, care ne-am împlinit doar datoria. Cel semeț și îngâmfat se poate prăbuși, pierzând comoara darurilor sale, în timp ce creștinul smerit și sărac cu duhul poate atinge culmea frumuseții morale, bucurându-se întru Domnul. Smerenia este tot atât de importantă pentru evlavie ca rădăcina pentru plantă. Ea este rădăcina și temelie oricărui bine. „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5, 5).

Dacă aștepti să te schimbi, niciodată nu vei urma lui Hristos

Nevoia de schimbare sau de înnoire în viața duhovnicească este reală și de dorit. Însă cum putem schimba viața noastră, astfel încât să ne unim și mai mult cu Dumnezeu? Cel mai adesea, omul are impresia că o astfel de schimbare nu este în responsabilitatea sa. Unii nici nu intră în biserică sau nu merg la spovedanie, pentru că nu și-au schimbat încă viața. Ei cred că, la un moment dat, vor putea ajunge la acele schimbări care să-i scoată din păcate și patimi și să-i facă „demni” de a se apropia de Dumnezeu. Aceștia s-au oprit la o „normă” din Vechiul Testament, conform căreia nimic necurat nu se poate apropia de cele sfinte. Chiar și Sfântul Apostol Petru a reacționat în virtutea acestei mentalități atunci când, după prima pescuire minunată, „a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos” (Luca 5, 8). Mântuitorul nu-l contrazice, nu-i spune că ar fi un om plin de virtuți. Dar nu pleacă de la Petru, ci dimpotrivă, îl face unul dintre cei mai apropiați ucenici ai Săi, un adevărat „pescar de oameni” (Luca 5, 10). Dacă Domnul ar fi așteptat ca Petru să se schimbe, cu siguranță el nu s-ar fi numărat niciodată în rândul apostolilor. Tocmai prin aceste căderi însă, „verhovnicul apostolilor” s-a vindecat de neputințele sale și a învățat ce înseamnă smerenia, pocăința, îngăduința pentru cei neputincioși, încrederea în Dumnezeu. Aproximarea Fiului lui Dumnezeu a scos tot răul din acest pescar devenit apostol. În lumina celor de mai sus, înțelegem că nu trebuie să așteptăm anumite schimbări în viața noastră spre a ne apropia de Dumnezeu, ci tocmai apropierea de Dumnezeu face posibilă orice schimbare a noastră în bine. Iar punctul de plecare în relația cu El este chiar locul în care ne aflăm, spiritual sau moral vorbind. Nu trebuie să pozez înaintea lui Dumnezeu ca fiind vreun virtuos, dar nici nu trebuie să mă grăbesc a-L chema doar în partea bună a vieții mele (dacă există). Ci, fără a mă menaja sau ascunde în vreun fel, îi dau voie lui Hristos să Se aplece până la cele mai de jos ale mele, spălându-mi necurăția picioarelor. Nu eu mă pot schimba, ci Dumnezeu este Cel care mă schimbă. „Îndulcitu-m-ai cu dorul Tău, Hristoase, și m-ai schimbat cu dumnezeiasca Ta dragoste”. Faptul că El mă schimbă nu înseamnă că El poate face asta împotriva voinței mele sau că schimbarea se petrece în chip miraculos peste noapte. Comuniunea cu Dumnezeu îmi aduce schimbările dorite, care vin cumva în chip firesc, pe măsură ce eu mă deschid către El. Vorbe mari, veți spune poate. Cum am putea să ne apropiem de Dumnezeu fiind atât de copleșiți de păcate? Pare un lucru greu, cu anevoie de împlinit. Cine are o voință și o determinare precum ale Sfintei Maria Egipteanca, poate să se rupă definitiv, dintr-odată, de tot ce înseamnă viață în păcat. Avem nevoie să fim credincioși în puținul care ne este la îndemână, ca să putem crește duhovnicește. Să luăm din poruncile lui Dumnezeu ceea ce ne este mai accesibil nouă și să căutăm a pune în practică. Fiind devotați Lui în cele mai mici, ușor vom putea fi și în cele ce acum ne par greu de împlinit. Dacă vrem să urcăm muntele deodată, dintr-un salt, vom eșua, oricât ne-am strădui. Dar dacă ne concentrăm la fiecare pas în parte, cărarea ne va duce către vârful său, într-un ritm care ne este nouă la îndemână. De aici, de unde ne aflăm, începe călătoria mântuirii noastre. Important este doar să-L avem tovarăș de drum pe Cel ce este Însăși Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14, 6).

Una dintre cele mai profunde definiții pe care cultura teologică le-a dat omului este următoarea: „ființă rugătoare”. Omul există cu adevărat în măsura în care se roagă. Pilda din această zi, care ne introduce într-o perioadă specială a anului bisericesc, caracterizată prin rugăciuni și slujbe ample în Biserică, de o profunzime inegalabilă, respectiv perioada Triodului, adică perioada de pregătire a comunității bisericești pentru praznicul Învierii Mântuitorului, însumând 10 săptămâni de rugăciuni stăruitoare de pocăință, ne pune în față doi oameni diferiți. Fariseul și vameșul din Biserica Vechiului Testament, sunt diferiți ca vocație și structură umană. Dar ceva îi unește: rugăciunea. Amândoi se roagă. Chiar dacă unul se roagă bine și celălalt mai puțin bine, amândoi sunt în rugăciune și conștientizează necesitatea unui dialog între om și Dumnezeu. Faptul că noi, oamenii, suntem existențe create și inteligibile implică, în mod evident, realitatea rugăciunii ca experiență de viață, fără de care existența noastră devine numai o iluzie a unor căutări fără conținut și fără finalități. Rugăciunea smerită este icoana omului smerit. Așa cum este omul, va fi și rugăciunea lui. Rugăciunea smerită a vameșului, din ungherul întunecos al bisericii, luminează cu supraplin de adevăr în comparație cu rugăciunea ipocrită a fariseului. Fiecare rugăciune este o judecată. Un mod de a înțelege viața și de a te raporta la viața ta, la a celorlalți și la Creatorul tău. Rugăciunea este judecata adâncului fiecăruia, în care fie descoperi cine ești și cum ești, fie te ascunzi într-o ipocrizie egoistă și formală, declarându-ți o autosuficiență mândră și păcătoasă. Greșeala fariseului nu este aceea de a ține post de două ori pe săptămână, de a da zeciuială sau de a se feri de păcate grave. El greșește în altă parte. Greșeala lui constă în faptul că pune faptele lui înaintea inimii lui. El crede că în performanțele lui stă adevărul vieții lui. Că este numai ceea ce face, nu și ceea ce simte, ceea ce iubește, ceea ce arată în relație cu ceilalți. Fariseul credea că rugăciunea lui este superioară celui alt prin faptele sale, nu prin inima sa. Iar vameșul, deși nu știm exact ce anume

săvârșise, mai mult sau mai puțin grav, dă, în schimb, dovadă de o sensibilitate desăvârșită, ajungând să înțeleagă în cuvintele rugăciunii celui alt adevărul despre viața sa și despre nivelul său existențial. Vameșul din păcătos a devenit drept, prin cuvintele rugăciunii, iar fariseul a devenit păcătos, tot prin cuvinte de rugăciune, ce s-au arătat a fi, de fapt, cuvinte de judecată a celui alt. Cuvintele rugăciunii tale sunt icoana a ceea ce ești cu adevărat. Adevărul pe care omul îl ascunde oamenilor, nu mai poate să îl ascundă în fața lui Dumnezeu, acolo unde sufletele dezgolate se vindecă. Să învățăm de la fariseu efortul de a împlini legea, iar de la vameș, smerenia și pocăința. Între cele două, mai mare este smerenia și umilința decât dreptatea și corectitudinea. „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!”. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 24 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 26 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 27 februarie	08:00	Pomenirea celor adormiți
Duminică 28 februarie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Atitudinea

O mămică tânără avea mereu probleme cu băiețelul ei de patru ani. Copilul era tare neascultător și din această cauză părinții îi făceau des observație și chiar îl pedepseau. Odată, mama lui, pe când se aflau în casă, nemaiputând suporta năzbâțiile odraslei sale, i-a zis autoritar: „Băiatule, du-te și așază-te imediat pe scaunul acela”. Micuțul, speriat, se supune voinței mamei sale, se așază pe scaun și îi spune: „Mami, să știi că de ochii lumii stau pe scaun așa cum mi-ai spus. În sufletul meu să știi că eu stau în picioare”.

Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă. „Ce-ai făcut în această situație?”, a întrebat-o călugărul. „Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l”. „Când ați avut iar probleme, ce-ai mai făcut?”. „Același lucru”, i-a răspuns din nou femeia. „I-am reproșat și I-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel”. Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie. „Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!”. Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide. „Părinte, dați-mi toată grămada de chei și aflu eu care-i cea potrivită”, i-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns: „Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și, dacă o vei găsi, sigur vei putea deschide!”.

Fericirea este mulțumirea

De multe ori ne simțim mai bine când dăruim decât când primim. Ne bucurăm de fericirea celui alt când primește darul nostru. Mâncarea pentru oaspeți, jucăria pentru copil, cadoul pentru prieten... Toate ne aduc nouă bucurie prin mulțumirea pe care o vedem zugrăvită pe fața lor. Odată cu darul tău oferi și iubire, aceasta se transmite implicit. Prin gestul tău arăți blândețe, sensibilitate, tandrețe și căldura sufletului tău. Obiectul dăruit nu este un simplu bun, el vorbește despre tine, asigurându-l pe cel ce l-a primit că-i ești alături, că, la nevoie, ești acolo să-i oferi sprijin. Nimic nu se compară cu fericirea pe care o simți știind că ai făcut ceva folositor pentru aproapele tău, atunci ești cel mai aproape de divinitate. Atunci cooperezi cu Dumnezeu, lași sentimente pozitive să te traverseze, căci Dumnezeu este iubire. Bucuria este și mai mare atunci când vezi atât de mulți oameni înflorind în jurul tău.